

MANIFEST 11 DE SETEMBRE de L'ANY 2025

PENYA PERICOS DE SANT SADURNÍ

Abans de començar la lectura del manifest voldríem agrair al Il·lustríssim senyor alcalde de Sant Sadurní d'Anoia, en Pere Vernet i Caldú, i a tot el consistori, la invitació feta en el dia d'avui a la nostra penya. Poder llegir aquest manifest en una data tan important pels ciutadans i ciutadanes de Catalunya és per nosaltres tot un orgull. Esperem que us agradi.

Avui 11 de Setembre és la Diada Nacional de Catalunya, és la festa de tots els catalans. Data en que es commemora la caiguda de la ciutat de Barcelona l'any 1714 després de llargs mesos de setge a la ciutat. Però no ho hauríem de veure com una derrota i en tot cas si va ser-ho, aquestes et fan més fort. Feu-nos cas, nosaltres ho sabem prou bé.

I avui en aquest inici del manifest, com a penya pericos de Sant Sadurní fent servir unes paraules d'un dels nostres himnes voldríem dedicar a aquells valents del 1714 el següent petit extracte:

*Glòria als herois que ja no hi son
A tots els que varen deixar-se la pell
Per uns colors de llibertat.*

Si, ben clar i català, com l'origen del nostre estimat club.
Recordeu , com deia en Raimon, qui perd l'origen perd la identitat.

I el del nostre club és ben conegut, vam ser fundats per uns estudiants de la universitat de Barcelona. L'any 1900 Angel Rodriguez que seria el 1er president, juntament amb altres estudiants, van decidir fundar el que avui en dia és després de 125 anys: l'Espanyol.

El nostre origen com a penya es remunta a finals del 2009, quan es va fer una convocatòria a tots els pericos del poble al casal d'entitats, va ser un èxit i aquell dia començava a gestar-se la penya pericos de Sant Sadurní. En aquell mateix moment es va triar l'escut que ens representaria. Dies més tard s'escolliria la 1a junta i al Febrer del 2010 es feia oficial i quedàvem inscrits a la Federació Catalana de Penyes del Espanyol, que actualment consta de 170 penyes, la gran majoria repartides per tot Catalunya. Al llarg d'aquests anys hem passejat l'escut de la penya i el nom de Sant Sadurní d'Anoia amb molt d'orgull per molts camps de futbol i ho seguirem fent, allà on anem.

La nostra penya doncs, per cert actualment la única oficial a Sant Sadurní d'un club professional de futbol, acaba de fer 15 anys i

seguirem fent història. Al llarg d'aquest 15 anys hem organitzat actes solidaris com recollida de joguines, homenatges a pericos santsadurninecs que ens van deixar massa aviat, reconeixements a joves jugadors i jugadores del nostre poble que han jugat o juguen a la pedrera del club, més coneguda com La 21 en honor al nostre etern capità Dani Jarque. Com a esdeveniment més destacable i del qual encara ens en sentim orgullosos i moltes penyes encara ens ho recorden de tant en tant, va ser L'Aplec del Cava l'any 2019, era el 29è Aplec de penyes del RCDE, més de 1.000 pericos i periques vam omplir els carrers i cellers de Sant Sadurní de color blanc- i- blau per un dia. Tot l'Aplec i el dinar celebrat al Celler gran de Codorniu va ser tot un èxit i un plaer assolit també gràcies a la col·laboració del nostre ajuntament i de moltes entitats, cellers i comerços de la vila. Aquell dia, un jugador emblemàtic, històric i millor persona, Rafa Marañon, que en va ser el pregoner, va dir entre d'altres coses, en aquesta mateixa plaça que ens trobem aquesta nit, una frase prou important, molt significativa i que ens agradaria recordar especialment en un dia com avui, perquè no només té a veure amb el món del futbol, si no per la vida en general, i diu així: Lluita sempre per aconseguir lo impossible. I nosaltres com a santsadurninencs i com a catalans afegim: els somnis de vegades es fan realitat.

El futbol no deixa de ser un joc, un esport. Qui no recorda dels que ja tenim una edat, els partits de futbol que fèiem quan érem nens al mig del carrer o alguna plaça del poble, ens ajuntàvem els amics, nois i noies també alguna, perquè no, de vegades de barris diferents i jugàvem al bell mig del carrer, quan passava un cotxe simplement ens apartàvem i després continuàvem jugant. Les porteries les fèiem amb una botella buida o posant un pal o algun jersei, qualsevol estri servia per delimitar on es col·locava el porter. Llavors no hi havia fores de joc ni var per sort, i més d'una petita diferència teníem quan la pilota fregava el "pal" o anava massa alta. Per no parlar quan la pilota rodolava fins a sota d'algun dels cotxes aparcats prop del camp de joc. Avui en dia això és impensable, al carrer no hi ha espai, quasi ni nens o ben pocs. Per sort hi ha instal·lacions esportives on poden practicar el futbol i altres esports.

Malauradament al llarg dels últims anys sobretot si parlem d'esport i en concret de futbol professional, el negoci, la economia s'ha anat imposant massa sovint a la vessant esportiva.

Afortunadament però, la passió i el sentiment no es poden comprar ni vendre. Les directives, els tècnics i els jugadors, van i venen, canvien de club massa sovint però els afeccionats segueixen fidels sempre a uns

colors, un escut, una bandera, un sentiment. Per això en el nostre estimat Espanyol, un dels lemes és La força d'un sentiment, i sovint parlem de orgull, passió i sacrifici. Com aquells valents del 11 de Setembre de fa més de tres cents anys.

Orgull pels nostres colors, de l'almirall Roger de Llúria des de l'any 1912, orgull per ser una meravellosa minoria, de pares a fills i d'avis a nets, orgull per tenir el màxim goleador català de la història, orgull per ser un club fundador de la lliga i haver fet el 1er gol de la seva història, orgull per ser pioners en el futbol femení, si, ara que últimament tan se'n parla. Sense anar més lluny, a Sant Sadurní ja fa 50 anys hi havia futbol femení, de vegades la memòria és massa dèbil o massa interessada. Orgull per haver portat l'any 2009 en una de les nostres samarretes del 1er equip, el nom del nostre poble, Sant Sadurní d'Anoia juntament amb els altres 946 municipis de Catalunya, així com l'any 2016 la creu de Sant Jordi, ensenya nacional que històricament podríem dir que és tan nostrada com les 4 barres i que també és present al escut de la ciutat de Barcelona. Ara també orgull per tenir un jugador soci des de que va néixer, i com d'altres, ben català.

Passió per una manera d'entendre la vida, passió per un escut, com deia una cançó de l'any 2016 serem pericos fins la mort, portem el club ben dins el cor,

I sacrifici, sacrifici per aixecar-nos sempre que hem caigut, sacrifici per defensar sempre la nostra dignitat i la nostra llarga història,.....

Ben llarga si, celebrarem el proper 28 d'Octubre el 125è aniversari, i cada 15 dies al nostre estadi seguirem cantant el nostre himne actual que acaba dient: "Jo t'estimo Espanyol, ets l'orgull de l'esport i de Catalunya glòria, Reial Club Deportivo Espanyol !"

I acabem aquest manifest amb unes altres paraules extretes d'una cançó titulada Els meus colors, també del RCDE, de l'any 2016, creiem molt adients en el dia d'avui:

*Defenseu la nostra identitat
Amb la força d'un petit gegant
L'esperit de ser incondicionals
Ens ajudarà a ser grans.*

I recordeu, no perdeu mai l'origen ni la vostra catalanitat !

Visca l'Espanyol, Visca Sant Sadurní d'Anoia i Visca Catalunya !

